

інноваційних розробок, спрямованих на створення сучасних робочих місць;
– формування вітчизняної інноваційної економіки вимагає швидкої трансформації та удосконалення системи підготовки кадрів вищої кваліфікації [3].

Література

1. Маршавін Ю. М. Регулювання ринку праці України: теорія і практика системного підходу: монографія. – К.: Альтерпрес, 2011. – 396 с. [Електронний ресурс]. – Доступний з: <<http://ipk.edu.ua/journal/Marshavin%20Mon.pdf>>
2. Ляхова О. О. Напрями удосконалення фінансового забезпечення інвестиційних проектів паливно-енергетичного комплексу України року [Електронний ресурс]. – Доступний з: <<http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2945>>
3. Проблема підготовки наукових кадрів для інноваційної сфери в Україні. Аналітична записка. 2016. [Електронний ресурс]. – Доступний з: <http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/nauka_kadru-e5da6.pdf>

Пономарьова І. В., канд. екон. наук, ст. наук. співробітник
Східноукраїнський національний університет ім. В. Даля
м. Сєвєродонецьк

ДИЛЕМА ЕВЕНТУАЛЬНОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОЛІТИКИ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ СТАБІЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВИ

Забезпечення гідної якості життя людей є найважливішою метою діяльності урядів усіх країн світу, важливим програмним завданням соціально-економічної політики сучасної держави. Значущість проблеми забезпечення високої якості життя населення зростає з огляду на те, що людський ресурс в умовах сьогоденної кризи економічної, соціальної, демографічної є найдефіцитнішим ресурсом [1, с. 8-9]. Тому найбільш актуальним є завдання визначення пріоритетів збереження соціально-економічних ресурсів на основі забезпечення постійного підвищення якості життя населення.

Б.А. Райзберг, Л.Ш. Лозовський, Е.Б. Стародубцева під стабілізацією економіки розуміють запобігання, гальмування соціально-економічного спаду, закріплення та підтримку показників функціонування економіки на визначеному рівні, оздоровлення господарства. Часто стабілізація економіки досягається за допомогою заходів, що передбачаються програмою стабілізації (оздоровлення) [2].

Дилема політики соціально-економічної стабілізації – це проблема, яка полягає в тому, що використання кредитно-грошових і бюджетних важелів для зниження рівня безробіття підвищує рівень інфляції; використання цих самих важелів для зниження рівня інфляції підвищує рівень безробіття. Реалізація політики стабілізації в першу чергу спрямована на ліквідацію соціально-економічних порушень. Якщо уявити ідеально функціонуючу економіку, то вона характеризувалася б тим, що її реальний ВВП зростав би стійкими темпами, а рівень цін підвищувався б дуже повільно. Але реальна практика свідчить про те, що в економіці більшості країн відбуваються значні коливання, так звані порушення, тобто зсуви сукупного попиту та сукупної пропозиції від орієнтованої точки рівноваги. Ці дисбаланси, які відбуваються під впливом внутрішніх і зовнішніх чинників, призводять до того, що виробництво, процентні ставки або

ціни відхиляються від шляхів, намічених як цілі [4].

У економічній літературі також описані труднощі реального впровадження політики стабілізації економіки держави. Основними з них є [3]:

- а) тимчасові лаги фіскальної та монетарної політики;
- б) недосконалість економічної інформації;
- в) мінливість економічних очікувань;

Проведення стабілізаційної політики також ускладнюється тим, що багато економічних подій практично є непередбачуваними. Ці труднощі макроекономічного прогнозування частково вирішуються за допомогою розширення й ускладнення макроекономічних моделей, що дозволяють передбачати динаміку основних показників економічного розвитку.

Влада України намагається стабілізувати економічну та політичну ситуацію залучаючись підтримкою світової спільноти. Але один день війни коштує Україні 80 млн. гривень, не рахуючи податки, які не надходять з Донецька та Луганська. А відновити регіони буде коштуватиме державі – 8 млрд. грн. Саме стільки необхідно для повернення Донбасу до мирного життя. Зруйновано 4,5 тисяч житлових будинків; 132 промислових об'єкти; 4,7 тисяч об'єктів енергопостачання; 290 шкіл зруйновано або пошкоджені, 45 медичних закладів були виведені з ладу, приблизно 70% медичних працівників виїхали з зони АТО. Вже 400 тисяч людей залишилися без роботи, майже 600 компаній знищено, важко уявити, як треба виживати людям в зоні конфлікту [3, с. 299].

Міжнародні зусилля, спрямовані на врегулювання “української кризи” шляхом переговорів, що здійснювалися за ініціативи України та партнерів у форматі ООН, ЄС, НАТО, Ради Європи, а також різні переговорні формати поки не дали бажаного результату. Головною перешкодою на шляху досягнення миру залишається відверте ігнорування Кремлем попередніх домовленостей, невизнання своєї прямої участі в конфлікті та, відповідно, готовності залишити окуповані території. 2014 рік був безпрецедентним за кількісними та якісними змінами у владі. Упродовж року (2014) посаду Президента держави обіймали три особи; при владі перебували три склади Кабінету Міністрів і два склади Парламенту. Відбулася докорінна зміна політичного режиму – з авторитарного, проросійськи орієнтованого, на демократичний, проєвропейський [6, с. 14-16].

Важливо зауважити, що риси сучасного економічного становища України, на сьогодні, такі [5]:

- величезна заборгованість держави, окремих галузей і підприємств країнам близького і далекого зарубіжжя;
- криміналізація стосунків між державним апаратом і бізнесом, розподілення між кланами найприбутковіших секторів економіки України;
- Україна занадто відірвана від світової економіки.

Таким чином, основними завданнями української держави в галузі економіки є: стабілізація національної валюти; утвердження відкритого типу економіки, забезпечення прозорості економічних процесів; входження України у світовий економічний простір; створення української економіки як самодостатньої системи; посилення боротьби з економічною злочинністю, корупцією; переведення економіки у ліберальне русло.

З огляду на реалії й особливості суспільного життя в Україні, становлення та розвиток її політичної системи характеризуватимуть такі параметри:

– подальший розвиток і вдосконалення політичних відносин шляхом відкриття максимального простору для самоуправління суспільства на всіх рівнях його соціально-політичної організації;

– побудова справді демократичної, соціальної, правової держави з ефективно діючим парламентом, професійним висококваліфікованим урядом, незалежними судовими органами;

Гармонізація політичної системи українського суспільства разом з ефективними економічними перетвореннями покликані забезпечити політичну та соціально-економічну безпеку держави, високий життєвий рівень її громадян.

Література

1. Богданова, Т. І. Якість життя населення – як мета соціально-орієнтованої держави / Т. І. Богданова // Вісник соціально-економічних досліджень: зб. наук. пр. / голов. ред. М. І. Зверяков; Одеський нац. екон. ун-т. – Одеса, 2009. – Вип. 37. – С. 8-15.
2. Райзберг, Б. А. Современный экономический словарь / Б. А. Райзберг, Л. Ш. Лозовский, Е. Б. Стародубцева. – 5-е изд., перераб. и доп. – М.: ИНФРА-М, 2007. – 495 с.
3. Алексеев, С. Б. Суть економічної стабілізації / С. Б. Алексеев [Електронний ресурс]. – Режим доступу до журн. : archive.nbuv.gov.ua/portal//Alexeev.pdf.
4. Школяр, Н. А. Экономическая стабилизация: политика и практика: учебное пособие для студентов, специализирующихся на вопросах анализа и разработки краткосрочных и среднесрочных программ государственного регулирования / Н. А. Школяр. – М.: РУДН, 1997. – 48 с.
5. Чубовська, О. С. Політика та економіка в сучасній Україні [Електронний ресурс] / О. С. Чубовська, Ю. В. Секунова. – Режим доступу до журн. : <http://www.sworld.com.ua/konfer39/80.pdf>
6. Малишев, В. Кримінальне законодавство України потребує вдосконалення / В. Малишев, В. Бесчастний. // Віче. – 2010. – № 14. – С. 14-16.
7. Шинкарук, Л. В. Макроекономічні передумови та перебіг економічної кризи в Україні / Л. В. Шинкарук // Економічна теорія. – 2010. – №2. – С. 61.

Присянчук В.Л., здобувач
Університет економіки та права «КРОК»
м. Київ

МОТИВАЦІЯ ТРУДОВОЇ АКТИВНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ

Мотивація трудової активності працівників є однією з найважливіших функцій керівників підприємств. Ефективна мотивація заохочує або спонукає працівників усіх рівнів діяти, виконувати свої посадові функції та виробничі обов'язки. Рівень якості мотиваційного механізму визначає організаційний рівень системи управління, продуктивності виробництва і рівень ефективності використання усіх ресурсів підприємства [1, 2].

Дослідженню і розвитку теоретичних та практичних питань мотивації та стимулювання праці приділили серйозну увагу зарубіжні та вітчизняні вчені і фахівці: Гандлер Г.Х., Герчиков В.І., Гончаров В.В., Гончаров В.Н., Данюк В.М., Друкер П., Колот А.М., Костишина Т.А., Петрова І.Л., Семикіна М.В., Мінцбергер Г., Річі Ш., Мартін П., Пітер Ф., Цимбалюк С.О. та багато інших.